

Nr 437.

Av herr **Anderson** i Knapasjö, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 393, med förslag i fråga om antalet av vissa befattningar vid postverket m. m.*

I en till riksdagen avlåten Kungl. Maj:ts proposition nr 393 föreslås inrättande av en del nya s. k. stationsmästarebefattningar inom postverket vid en del av de större poststationerna i stället för de nu befintliga poststationsföreståndarebefattningarna. Jämväl vid mindre postkontor skulle den nya befattningen kunna komma till användning. Enligt generalpoststyrelsens vid propositionen fogade anförande har kostnaden för de nya befattningarna beräknats ökade från nuvarande 3,336 kronor med 4,740 kronor till 8,076 kronor eller sålunda med cirka 140 % för varje nyinrättad stationsmästarebefattning.

Redan ur kostnadssynpunkt synas befogade anmärkningar kunna göras mot inrättande av ifrågavarande befattningar, helst som icke kunnat påvisas, vare sig svårigheter att mot nuvarande ersättning erhålla befattningshavare eller att befattningarna med den rekrytering som för närvarande förekommer icke skötas på ett tillfredsställande sätt.

De nya befattningarna skulle enligt såväl generalpoststyrelsens som kommunikationsverkens lönekommittés uttalande utgöra en befordringsmöjlighet för postiljonskåren, och generalpoststyrelsen, som icke synes vara fullt övertygad om kompetensen hos medlemmar av denna kår för skötande av ifrågavarande befattningar, framhåller möjligheten att öka erforderlig kompetens genom anordnande av lämpliga utbildningskurser.

Det är dock icke egentligen eller huvudsakligen emot de ökade kostnaderna för inrättande av bemalte stationsmästaretjänster, som jag vänder mig, utan fast mer mot det skäl som ligger till grund för befattningarnas inrättande nämligen ökade möjligheter för postiljonernas befordran. Samtidigt som dessa möjligheter ökas, minskas jämväl utsikterna för poststationsföreståndarna att vinna befordran till de bäst avlönade platserna inom denna befattnings område. Och det kan med skäl ifrågasättas

lämpligheten av en anordning, genom vilken den egna kårens medlemmar skulle bliva tillbakasatt genom en annan lönegrupps inträde på dess område. Samma skäl som kommunikationsverkens lönekommitté anført för denna anordning, nämligen att ökade befordringsmöjligheter skulle medföra utsikt till en bättre rekrytering och möjlighet att i postverkets tjänst få bibehålla dugande postiljoner, kunna också anföras för bibehållande av de högst avlönade poststationsföreståndareplatserna som befordringsplatser till medlemmar av den egna kåren.

Dessutom får icke förbises den psykologiska inverkan, som det skulle medföra på poststationsföreståndarekåren, om statsmakterna med bortseende från såväl deras trogna och samhällsnyttiga arbete för allmänhetens betjänande som behov av uppmuntran där så ske kan genom befordran till bättre avlönade platser, släppa en, visserligen inom samma verk, men dock icke för samma speciella uppgift utbildad kår till de platser, vilka de ha allt fog för att anse som sin speciella rättighet att få besätta.

På grund av vad jag sålunda anført, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta avslå i Kungl. Maj:ts proposition nr 393 gjorda framställning om anställande av postiljoner till stationsmästarebefattningar.

Stockholm den 29 april 1919.

C. Edor Anderson

i Knapasjö.